

opeenvolging, dat licht ontving door de vensterlooze raamopeningen.

Toen de Fransch-Duitsche oorlog over het land al de rampen van den krijg bracht, werd het zelfs ingericht tot lazareth. Huneaus wist het echter voor algeheelen ondergang te behoeden en met een kosten van twee millioen mark werd het ingericht tot technische hoogeschool. Met de bouwkosten van 4—5.000.000. Mark komt het dan tot een totaal bedrag van 6—7.000.000 M.

Na hetgeen hierboven gezegd is over de tegenwoordige bestemming en inrichting kunnen we met stilzwijgen het heden voorbijgaan, en ons ontslagen achten van een beschrijving der vertrekken, echter dienen we een uitzondering te maken voor de uit een kunstooipunt hoogst merkwaardige hal.

Een breede bordestrap, versierd met twee groote door Rosenthal gemodelleerde leeuwen voert naar het hoofdportaal, waarboven een balkon is aangebracht, met de meer dan levensgroote zandsteenbeelden van hertog Hendrik de Leeuw, den reformator Ernst de Bekenner en van keurvorst en koning Ernst August.

Ook het achterfront van het in nieuw Romaanschen stijl opgetrokken koningspaleis vertoont vele beeltenissen van historische personen, waaronder die van Georg hertog van Galenberg, van keizer Otto IV, hertog Otto, het Kind, en koning Georg I. Wie de hal binnentreedt zal getroffen worden, door een overvloed van bustes en beeltenissen, allen van corypheeën op het gebied van kunst en wetenschappen. Wij zien hier Michel Angelo, Erwin Steinbach, Georg Stephenson, Navier, Etzel, Poncelet, Redtenbacher, Watt, Liebig, Berselius, Werner, Karmasch, (die jaren lang directeur geweest is), van Gallilei, Newton, Leibniz, Laplace en Gauss.

In de zeer gelukkig-verlichte verbindingshal vindt men de wereldberoemde Eddafries, waarvan enkele der schoonste tafreelen als Walkure, die de helden ten strijde roept, de strijd der Asen tegen den Fenriswolf, den

Midgardslang en de reuzen en de intocht der gevallen helden in Walhalla van een diepe mythologische beteekenis zijn, weergegeven in een tot hoogste volmaaktheid gekomen plastische uitdrukking.

Wanneer we deze eerehal uittreden en we staan aan den voet van het Saksenros, dat als het symbool van het vrije volk der Nedersaksen zich verheft temidden van hoogopschietende Lauracerasus en hulst, dan worden we in gedachten weer verplaatst in het rijk der sagen en legenden, dan herinneren we ons Hengist en Horsa, die door den Brittenkoning Vortigern tegen de Picten en Scoten te hulp geroepen worden en in wier namen we den weerklink vinden van „harse” en „hros”, aanduidend het van ouds heilige paard. Op ieder boerenhuis in Nedersaksen wordt in onze dagen nog de legendarische paardenkop als gevelversiering aangetroffen, maar een bijzondere beteekenis verkreeg dit heraldische teeken toch eerst, toen Karel de Groote aan den Saksenhertog Wittekind „das weisze springende Pferd” als wapenschild verleende. Zoo heeft dit symbool van vrijheid ook den kunstenaar van het Saksenros geïnspireerd. Den opmerkzamen bezoeker zal het niet ontgaan, dat het paard in opvatting dezelfde motieven vertoont als het ros, dat in strijd met een leeuw, den beeldhouwer A. Wolff in het oude Berlijnsche museum als voorbeeld diende. Op eenigen afstand gezien, lijkt het sprekend op een luguberen doodskop, daarin een sinister beeld gevend, van alles wat eens hier luisterrijk en vol leven was, en dat nu slechts geworden is een glorierijke herinnering aan een twee eeuwen oud verleden.

Want juist twee eeuwen zal het op den 31sten October 1914 zijn geleden, dat de eerste keurvorst van Hannover de Engelschen koningskroon zich op het hoofd zette.

En twee eeuwen is het ook geleden, dat in Hannover leefde een man van buitengewone geleerdheid, die met keurvorstin Sophie, wijding gaf aan een hofleven van loutere lichtzinnigheid. Verheugend is het